

စာရေးဆရာမ = ဟေသုဇြာ

အလွမ်းရှင်

(အပိုင်း- ၁)

(အပိုင်း ၁)

"သမီးလေးရေ ... မိုးလင်းနေပြီ ထတော့လေ၊ ကျောင်းသွားရမယ် လေကွယ်"

မနက်ခင်းတိုင်း ကြားနေကျ ဖြစ်သော ဒေါ်လုံး အသံလေးမှာ သာယာချိုမြိန်စွာ ဘုံ့ နားထဲသို့ ဖြတ်တိုး ဝင်လာခဲ့သည်။ ။ ဘုံ့ မျက်နှာလေးကို ပြုံးလိုက်ပြီး အနားတွင် လာထိုင်သော ဒေါ်လုံး ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝှေ့ကာ ခွဲလိုက်သည်။ ။

"ဒေါ်လုံး ဘုံ့ ဗိုက်ဆာနေပြီ ..."

"အမလေး ... အမလေး ခွဲနေတာ ကြည့်ပါဦးကွယ်၊ ဗိုက်ဆာတယ် ဆိုရင် ထတော့လေ၊ ဒေါ်လုံးက အောက်မှာ အားလုံး ပြင်ဆင် ထားပြီးပြီ ၊ ကဲ ထတော့ နောက်ကျ နေမယ်၊ ခဏနေရင် သမီး သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာတော့မယ်၊ ထထ"

ဘုံ့ စိတ်လက် ပေါ့ပါးစွာ ခုတင်ပေါ်မှ အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်ထုတ်ကာ အကြော ဆန့်လိုက် ပြီးနောက် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ။ ရေချိုးပြီးနောက် ပြင်ရန် မှန်တင်ခုံ အရှေ့တွင် ခပ်ကျော့ကျော့လေး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။ မှန်တင်ခုံပေါ်တွင် ရှိနေသည့် မိတ်ကပ် ပစ္စည်းတို့ ကို ဟန်ပါပါ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် နှာခေါင်း ရှုံ့လိုက်ကာ ပေါင်ဒါဘူးလေးကို လှမ်းယူ လိုက်သည်။ ။ ပေါင်ဒါဘူး အဖုံး

လေးကို လှည့်လိုက်ပြီး လက်ဖဝါးထဲသို့ ထည့်ကာ ခန္ဓာကိုယ် အနှံ့ လိမ်း
လိုက်သည်။ ။ ပြီးနောက် လက်ဝါးတွင် ကျန်ရှိနေသေးသော အကြွင်းအ
ကျန်တို့ ကို မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ပွတ်လိုက်လျှင် နဂိုတည်းက ဖြူဖပ် ဝင်း
နုနေသော သူမ အသားအရေ လေးမှာ ဖြူစုတ်သွားလေသည်။ ။

မျက်နှာပေါ် ဘာမှ လိမ်းစရာ မလိုအောင် အပြစ် အနာအဆာ ဟူ၍
မရှိဘဲ ဖြူဝင်းကာ သဘာဝ အတိုင်း လှနေသည့် ဘုံသည် မျက်နှာပေါ်သို့
မိတ်ကပ် ပစ္စည်းများ တင်လေ့ မရှိပါ။ ။ သဘာဝအတိုင်း နက်မှောင်
ဖြောင့်စင်း နေသည့် ဆံနွယ်များမှာ ကျောတစ်ဝက် လောက်ထိ ရှည်ပြီး
အဖျားနားတွင် ခွေခွေ တွန့်တွန့်လေးဖြင့် လှနေသည်။ ။ ဆံမြိတ်လေးမှာ
နဖူး တစ်ခုလုံးကို ဖုံးထားပြီး ကွေးကွေး ခုံးခုံးလေးနှင့် မျက်ခုံး အထက်
တွင် ခပ်တိတိလေး ရှိနေသည်။ ။

ပြုံးလိုက်လျှင် မှီ တ်သွားတတ်သော မျက်လုံး သေးသေး ကွေးကွေး
လေးကို ပိုင်ဆိုင် ထားသည်။ ။ အရပ်အမောင်း မှာ လည်း မထွားကျိုင်း
လှဘဲ ခပ်ပုပု သေးသေးလေး ဖြစ်သည်။ ။ ကွန်ပျူတာ တက္ကသိုလ် နော
က်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသော်လည်း ယခုတိုင်
မျက်နှာကို ပေါင်ဒါလူး၍ ကျောင်းသို့ သွားနေတုန်းပင် ဖြစ်သည်။ ။

ဤသို့ ဘာမှ မလိမ်းမခြယ် မပြင်မဆင် နေတာကိုပင် နောက်မှ
ကောက်ကောက် ပါအောင် လိုက်နေသူတွေက တစ်ပုံတစ်ပင် ရှိသည်။ ။
ကျောင်းယူနီဖောင်းလေး ဝတ်လိုက်ကာ မှန်ထဲတွင် ပေါ်နေသည့် ကိုယ့်
ပုံရိပ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ချပ်ချပ်ကပ်ကပ်နှင့် ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစား
မှာ လည်း သူ့နေရာနှင့်သူ နေရာတကျ ရှိသဖြင့် ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ထားသည့်
ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျေနပ်စွာ တစ်ပတ် လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ ။ ထို့နောက်
ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး ကျောင်း လွယ်အိတ်လေးကို လွယ်လိုက်ကာ

အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည် ။ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ တန်းဝင်လာကာ ခုံတွင် ထိုင်လိုက်သည် ။

"ဒေါ်လုံး ဖေဖေနဲ့ မေမေရော "

"သမီး မေမေကတော့ ဆေးရုံသွားပြီလေ သမီးရဲ့ "

"ဖေဖေကရော "

"ဆရာက မနေ့က ည ၂ နာရီလောက် ကတည်းက ဆေးရုံမှာ အရေးပေါ် လူနာရှိလို့ သွားတာ ခုထိ ပြန်မရောက် သေးဘူး "

"သမီးလေး ဘာလုပ်ချင်လို့ လဲ၊ ဒေါ်လုံးကိုပြောလေ "

"မလုပ်ချင်ပါဘူး ဒေါ်လုံးရယ် "

ဟု ဆိုကာ ဘုံ့ မျက်နှာလေး ညှိုးငယ် သွားရသည် ။ ဒီလိုပါပဲ၊ သူမနေ့စဉ် ဖြတ်သန်း နေရတဲ့ ဘဝက အခုလို ပျင်းရိ ခြောက်ကပ်ဖွယ်ပင်။ မိဘ နှစ်ပါးလုံးမှာ နာမည်ကြီး ခွဲစိတ် ဆရာဝန်ကြီးတွေ ဖြစ်သည့် အလျောက် အလုပ်တာဝန်တွေ များ ပြီး သူမကို အချိန် မပေးနိုင်ကြပါ။ လိုချင်တာ ရ၊ ဖြစ်ချင်တာ ရနိုင်သည့် လိုတရ ဘဝတွင် ရှိနေပေမဲ့ မိဘမေတ္တာနှင့် မိသားစု ပျော်ရွှင်မှု ကိုတော့ ငတ်မွတ်နေသူ တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည် ။ ဤအိမ်ကြီးတွင် ဘုံ့ကို ဂရုစိုက် အလေးထားသူမှာ ဒေါ်လုံး တစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည် ။ အသက် ၆၀ ကျော်နေပြီ ဖြစ်သော ဒေါ်လုံးသည် အနားမယူသေးဘဲ ဤအိမ်ကြီးတွင် လုပ်ကိုင်ပေး နေခဲ့သည် ။

ဒေါ်လုံးသည် မေမေ ငယ်စဉ်ကတည်းမှ ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတို့ ထံတွင် အိမ်အကူ ဝင်လုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည် ။ ဘုံ့ကို မွေးသည် အထိ ကျန်းမာစွာ အိမ်ကြီးကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက် လာသူ ဖြစ်သည် ။ မေမေ့ကိုလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ပြုစုထိန်းကျောင်း လာခဲ့သည် ။ ဘုံ့ မွေးပြီးတော့လည်း

ဒေါ်လုံး လက်ပေါ်မှာ ပင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည် ဟု ဒေါ်လုံး ပြောပြ၍ သိရသည်။ ။ တစ်နေ့ကုန် ဆေးရုံနှင့် ဆေးခန်းမှ လူနာများ ကြားတွင် မအားလပ် နိုင်သည့် မိဘနှစ်ပါးက သူမအတွက် အချိန်များ စွာ မပေးနိုင်ခဲ့ပါ။ ဒေါ်လုံးလောက်လည်း ဘုံစိတ်၊ ဘုံ အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မသိပါ။ ဒေါ်လုံးကပင် အဖေလိုရော အမေလိုပါ ဆုံးမ ထိန်းကျောင်းခဲ့ရသည်။ ။ ဒါကြောင့်လည်း မိဘရင်း တွေထက် ဒေါ်လုံးကို ပိုလိုအပ်ကာ တွယ်တာနေရသည်။ ။ ဒေါ်လုံး တစ်ခါတလေ ရွာပြန်သွားရင်ဖြင့် ငိုချင်သလိုလို လွမ်းသလိုလိုနှင့် နေသာထိုင်သာ မရှိပေ။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလည်း ဖြစ် မိဘနှင့် နွေးနွေးထွေးထွေး မနေရသည့် သူမ ဘဝတွင် ဒေါ်လုံးကဲ့သို့ သံယောဇဉ် ပိုကာ တွယ်တာရ သူများ လည်း ရှိသေးသည်။ ။

"ဘုံရေ ... ဘုံ ... ငါတို့ ရောက်ပြီဟေ့ "

အိမ်ရှေ့မှ ဆူညံသံတို့ ကို ကြားလိုက်သည် နှင့် သူမ အချစ်ရဆုံး သူငယ်ချင်း သုံးယောက် လာပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။ ။ နုနုဇာနှင့် အိအိဇာ ဟူသည့် အမြွှာ ညီအစ်မတို့ နှင့် မျိုးဇေယျ ဆိုသည့် သူငယ်ချင်း သုံးယောက် ဖြစ်သည်။ ။ သူတို့ သုံးယောက်သည် သူမ၏ အကောင်းဆုံး သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ပြီး တက္ကသိုလ်ရောက်မှ ခင်မင်ခဲ့ကြ သူများ လည်း ဖြစ်သည်။ ။

"အေး ... ဝင်ခဲ့ကြလေ ၊ ငါ ထမင်းစားခန်းမှာ "

သူငယ်ချင်း သုံးယောက်မှာ ထမင်းစားခန်းသို့ တက်ညီလက်ညီ ချီတက် လာခဲ့ကြသည်။ ။

"သားတို့ သမီးတို့ မနက်စာ စားပြီးပြီလား၊ မစားရသေးရင် ဒေါ်လုံး ပြင်လိုက်မယ် "

"စားခဲ့ပြီ ဒေါ်လုံး ကော်ဖီပဲ သောက်တော့မယ် "

"ဟဲ့ ... ဘယ်လိုလဲ နင်တို့ ငါ့အိမ်ရှာရတာ အဆင်ပြေရဲ့ လား "

ရွယ်တေးဘုံက ကော်ဖီ သောက်ရင်း မေးလိုက်သည်။ ။

"အေး ပြေပါတယ်၊ ငါတို့ ကား ဒရိုင်ဘာကြီး အရမ်းကျွမ်းတာ နင်လည်း သိတာပဲ "

အိအိဇာက ဇေယျကို ရည်ညွှန်း ပြောဆို လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

"ဟဲ့ အိဇာ၊ ကားဒရိုင်ဘာ ဆိုတာ နင် ငါ့ကို ပြောတာ မှတ်လား၊ သေမယ်နော်၊ ငါ မမောင်းပေးဘဲ နေလိုက်မှာ "

"အမလေး ... ကားမောင်းတဲ့ သူကို ဒရိုင်ဘာ မခေါ်လို့ ဘယ်လို ခေါ်ရမှာ တုံး၊ ပြော မပြောချင်ဘူး "

"ကဲ ... တော်ကြပါတော့ ဟယ်၊ ကော်ဖီသောက်၊ ပြီးရင်သွားကြမယ် "

"အေးပါဟယ်၊ ဒါနဲ့ ဘုံ ... နင်တို့ အိမ်သစ်ကြီးက ကောင်းလိုက်တာဟာ၊ အကြီးကြီးပဲနော်၊ အားကျလိုက်တာဟယ် "

အိအိဇာက အားကျစွာ ပြောလာတော့ ဘုံက ခပ်မဲ့မဲ့လေး ပြုံးလိုက်ကာ...

"အားမကျပါနဲ့ အိဇာရယ်၊ အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းဖြစ်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ အဓိက က အဲဒီ အိမ်ထဲမှာ အတူတူ နေကြတဲ့ မိသားစုတွေ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ နွေးထွေးစွာ ရှိနေကြဖို့ ပဲ လိုတာပါ "

"ဟမ် ... နင် ဘာကို ပြောတာလဲ "

"ဪ ... နင်တို့ အိမ်မှာ မနက်စာကို မိသားစုတွေနဲ့ အတူတူ စားခဲ့တာ မဟုတ်လား "

"အေး ... ဟုတ်တယ်လေ "

"နေ့လယ်ဘက် ကတော့ လူမစုံတတ်ပေမဲ့ ညစာကိုတော့ မိသားစု အတူတူ စားကြတယ် မဟုတ်လား"

"အင်း ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲ့အချိန်ဆို ငါအဖေလည်း အလုပ်နားပြီ လေ၊ ငါတို့ မောင်နှမတွေလည်း ရုံးတို့၊ ကျောင်းတို့ က ပြန်ရောက်ပြီ"

"အဲဒါကို ပြောတာလေ၊ ငါပြောချင်တာ အဲဒါပေါ့၊ နင်တို့ အိမ်လေး က ငါတို့ အိမ်ထက် သေးပေမဲ့ နင်တို့ မိသားစုမှာ ရှိတဲ့ မိသားစုဝင် အချင်းချင်း ထားတဲ့ မေတ္တာနဲ့ နွေးထွေး ပျော်ရွှင်မှု ကတော့ ငါတို့ ထက် ကြီးမားတယ်၊ အဲဒီ ထမင်းဝိုင်းမှာ နင်တို့ မိဘတွေက နင်တို့ မောင်နှမတွေနဲ့ စကားပြောမယ်၊ နင်တို့ မှားနေတာတွေကို သင်ပေးမယ်၊ ဆုံးမမယ်၊ ဆူမယ်၊ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် ပြောကြမယ်၊ ဘယ်လောက် တောင် တန်ဖိုးဖြတ်လို့ မရတဲ့ အမှတ်တရတွေလဲ၊ အဲ့လို တန်ဖိုးရှိတဲ့ အရာတွေကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရထားတဲ့ နင်တို့ ကိုသာ ငါက အားကျနေရတာပါဟာ၊ အဲဒါကြောင့် နင်တို့ လည်း အိမ်ကြီး အိမ်ကောင်းထက် နင်တို့ ကို မေတ္တာတွေ အပြည့်အဝ ရရှိစေတဲ့ ထမင်းဝိုင်းလေးကိုပဲ ပိုတန်ဖိုး ထားစမ်းပါဟာ၊ ငါဆို ငါ့ မိဘတွေနဲ့ ထမင်းလက်ဆုံ စားရဖို့ မပြောနဲ့ မနက်ခင်း ကော်ဖီ ပူပူလေး တစ်ခွက်တောင် အတူသောက်ခွင့် မရပါဘူးဟာ"

ဘုံ ခေတ္တခဏမျှ ငြိမ်သက်သွားသလို အားလုံးလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရ လေသည် ။ သူမ မျက်နှာကို ချက်ချင်း ဆိုသလို ပြုံးကာ ရယ်မောလိုက်ပြီး ...

"ကဲ ... သွားကြစို့၊ ငါက နောက်နေတာပါဟာ၊ အဟီး ... ကျောင်း နောက်ကျနေမယ် လာကြ"

"ကြည့်ပါလား ရုပ်ကိုက စပရင်လိုပဲ၊ အမျိုးမျိုး လုပ်ပြနေတော့တာ

"

နုနုဇာက မျက်စောင်းလေး ချိတ်ရင်း ပြောလိုက်သည် ။ သူမက စပ်ပြီးပြီးနှင့် နုနုဇာကို ပြောင်ပြ လိုက်သည် ။

"သမီးလေး ကျောင်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေခဲ့ နော်၊ ညနေ ကျောင်းက ပြန်လာရင် သမီးတို့ သူငယ်ချင်းတွေ စားဖို့ ဒေါ် လုံး ပူတင်းလေး လုပ်ထားမယ် ဟုတ်ပြီလား"

"ဟေး ... ဒါမှ တို့ ဒေါ်လုံးကွ "

တို့ သူငယ်ချင်း သုံးယောက်က ပျော်ရွှင်သွားကာ ပြော လာလေသ ည် ။ ဘုံက သူတို့ ကို မျက်စောင်း ထိုးလိုက်ရင်း...

"အငတ်တွေ ငတ်ကြီးကျလွန်းတယ် "

"ဘာဖြစ်လဲ ... ဘာဖြစ်လဲ "

ဘုံက ပြုံးလိုက်ကာ ...

"ကဲ ... မြန်မြန် တက်ကြ၊ မိုးက ရွာတော့မှာ ထင်ပါတယ်၊ စိတ်ညစ် တာ၊ သူများ တွေ ကျောင်းသွားချိန်မှ ကွာ "

သူတို့ သူငယ်ချင်း လေးယောက်မှာ ကိုယ်ပိုင် သီးသန့် ကားဖြင့် ကျောင်းသို့ သွားကြသည် ။ ဇေယျ မိဘများက စီစဉ် ပေးထားခြင်း ဖြစ် သည် ။ လေးယောက်သား ကားပေါ်သို့ ခပ်သွက်သွက်လေး တက်လိုက်ကြလေသည် ။ သူမတို့ ကားလေးမှာ ခြံဝင်းထဲမှ တစ်လိုမ့်ချ င်း ထွက်လာခဲ့ တော့သည် ။ ခြံတံခါး ထွက်ပိတ်နေသည့် ဒေါ်လုံးကို ဘုံ လက်ပြ နှုတ်ဆက်လိုက်သည် ။

"ဟဲ့ ... ဘုံ ၊ နင်က အဲဒီ အဒေါ်ကြီးကို အရမ်း သံယောဇဉ်ရှိတဲ့ ပုံပဲ နော် "

"ဒါပေါ့ဟ ... ငါနဲ့ ငယ်ငယ်လေးတည်းက အတူတူ ရှိခဲ့တာလေ၊ ငါ့ မိဘတွေက မွေးပေးခဲ့ပြီး သူက ပြုစု စောင့်ရှောက်ခဲ့ရတာ ဆိုလည်း မှန် တယ်၊ သူ ငါ့အပေါ်ထားတဲ့ စေတနာနဲ့ မေတ္တာက မှန်လို့ လည်း ငါ သူ့ ကို ဆွေမျိုးရင်းချာ တစ်ယောက်လို ချစ်တာပေါ့"

"အေးပါ ဟယ်၊ အဲဒါလည်း ကောင်းပါတယ်၊ နင်လည်း တိုင်ပင်ဖော် ရတာပေါ့"

ဘုံ မှန်ပြတင်းပေါက် ပေါ်သို့ ဖိတ်စဉ် ကျလာသည့် မိုးရေပေါက် လေးများကို ငေးကြည့် နေမိသည် ။
